

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Primus. Quid sit mystica vnio propriè.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

ARTICVLVS PRIMVS.

Quid sit Mystica Vnio propriè.

Hic status tantò obscurioribus, & à longè petitis verbis declaratur, quantò eius nobilitas, altiorem dictionem requirere videtur, quæ dum fiunt, accidit frequenter plurima de vnione præscribi, quæ propriè ad statum Transformationis modi descendens, vel ascendens; vel etiam ad eminentiorem pertinent. cuius quidem confusio- nis ratio potissimū inde sumitur, quod [vnio a qualibet etiam profana] importet coniunctionem aliquorum in aliquo vno] sicut etiam quod [qualibet b gratia vniat cor immediatè vltimo fini.] & hic modus cum generalis sit, non satis à præcedentibus, & subsequen- tibus discrepat, multòque minus proprias rationes, differentiasque, pro- ut status vnionis primus, & infimus est in modo operandi supernaturaliter, constituit.

Propriè ergo loquendo, vnio mystica est vitalis fruitio diuina, absque vsu phantasmatum, & discursibus rationis, per donum habituale Spiritus sancti, scilicet intellectus, maximè verò sapi- entia, excitata. & quidem fruitio, omni [amori, qui est c vnitiua virtus] con- uenit; differentiam autem constituit quod sit de Deo, & modi supernatura- lis, qui est sine vsu phantasmatum, & discursu, cum perseverantia doni habi-

tualis: [illud enim solum d habere di- cimur, quo liberè possumus vti vel frui.] in præcedentibus verò incipientium, & proficientium statibus hoc ipsum non fit; nisi aut per modum actus transeuntis, aut intuitus alicuius perse- uerantis quidem; sed cum vsu phan- tasmatum, & inferioris modi, discursus scilicet, vel indagantis quod deest, vel tendentis in id, quod à se distinctum pro obiecto intuetur; non autem per modum immanentis & inhabitantis Spiritus sancti, & ad mensuram doni supernaturalis scientiæ, potentiam in- tellectus sanantis.

Iam verò studiosè obseruandum ve- nit, omnia, quæ de statu Vnionis scri- pta leguntur, ad euitandam confusio- nem, (quæ modò supremis, modò infi- mis, mysticæ vnionis documentis, præ- ctici animum inuoluit) in duas classes generatim distingui: primò scilicet in illam, quæ continet mediocria; & hæc tractari in hoc statu vnionis, in quo [a- matum e est quodammodo in amante, & etiam amans per affectum trahitur ad vnionem amati. iuxta illud: f Qui ma- net in charitate, in Deo manet, & Deus in eo.] secundò in illam, quæ continet summa, ac suprema; & illa deduci in statu g Transformationis, in quo diui- nus amor, vitali persistentia efficitur forma amantis, in omnibus potentijs, & toto composito; ita vt eius velle, & posse circa amoris exercitium vnum sint. [talis est enim amor h ex se, vt

a 5. Thom 3. p. q. 2. art. 9. b 1. 2. q. 112 a. 4. c. c l 1. cont. Gent. c. 91. ex Dion. de diu. nom. c. 4. d 1. p. q. 43 a. 3. c. e 1. 2. q. 66. a. 6. c. f 1. Ioan. 4. g vt inf. Dec. 7. latius. h Philos. Polit. c. 6.

virtute illius, si fieri posset, ex duobus amantibus fieret vnus.] & ideo etiam [alterum amoris a effectu ponit Dionysius ex amatorijs hymnis S. Hierothei, vim vnientem, & commiscentem. nimirum quia amantem cum amato vnit, & commiscet in vnum, vt ex vtroque vnum sint. idque non solum affectu, sed etiam re ipsa, quantum fas est, amor enim impellit amantem, vt re ipsa adsit amato, ei que quantum fieri potest, arctissimè se coniungat.] id quod in statu vnionis, pro vt hic de illo loquimur, fieri non potest. hic enim in spiritu recenter baptizatus, & renatus mysticus, nondum per donum sapientiæ; sed per donum intellectus ab habita pressura se liberat, in spiritus extensiones erigitur, ac tandem ad summa eleuatur: ita tamen vt actus secundus, pro vt est vitalis inferior appetitus, & benè in Deo afficientia, circa superiora pendeat in fieri, & conseruari ab actu superioris partis, & superiore cessante, cesset inferior, quod toto hoc statu vnionis frequenter fieri, ita, vt vel ea sola de causa, soleitas in vi appetitiua, & toto composito subsequatur, dictum est infra. *b* & quia de statu vnionis magna solet esse opinio, in initio verò eiusdem, parcè admodum diuini gustus propinentur; vt vel ideò merito quis dubitet, num, quando in statu vnionis versetur, hinc moralem quandam certitudinem consequenter subijcimus.

Ex quibus signis possit scire Mysticus, se hunc statum Vnionis assecutum.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Spiritualis homo recenti adhuc priuationum odore perfusus, tanquam alter *c* Iob, non credit quod Dominus inuocantis vocem exaudierit; & quod ad priores spiritus amarissimas soleitates, reducendus non sit. idque ex eò vel maximè, quod licet à solitis pressurarum vinculis absolutum se habeat; in operationibus, & fruitionibus tamen, vt plurimum adhuc nudum se conspiciat. vt itaque perspicuum fiat, quam ordinata successione, interior animæ depuratio, & ad diuina coniunctio, procedat, signa quædam vnionis adeptæ, pro subdubitantis certitudine, apponimus.

Et ne quis citiùs, quàm oportet vnionis gratiam sibi persuadeat; obseruandum erit prærequiri plures, & status, & habendi modos. [cum enim aliquis in spiritualibus exercitatus fuerit, *d* & ad æterna directus per rectam rationem, vel intentionem; cum fuerit in itineribus æternitatis expeditus per frequentem meditationem, cum fuerit directus ad æterna per limpida contemplationem, cum fuerit ad æterna inclinatus per feruida dilectionem, cum fuerit de internis instructus per multiplicem reuelationem, cum fuerit æterna expertus per dulcem prægustationem; quid modò restat nisi æterna ingrediatur per Deiformem, & meritoriam operationem. quid enim prædicta omnia valerent, si ea Deiformis operatio non con-

sum-

a S. Thom. 1. q. 28. a. 1. c. *b* Hic art. 3. *c* Iob cap. 9. *d* S. Bonau. 7. itin. ater. d. 1.